03/02/2021

“Бог винаги намира път към душите на хората” – ИНТЕРВЮ с протойерей Димитър Тухчиев

Отец Димитър, Вие вече седем години свещенодействате на територията на Софийска епархия. Защо решихте да поемете това служение на духовен пастир? Кое Ви подтикна да поемете кръста на православния духовник?

Да, както казахте клирик /свещеник/ съм на Софийска митрополия. Животът на всеки човек е изпълнен с търсене на истината и духовно израстване. От малък съм възпитаван в християнските добродетели от моето семейство. Първо от моята баба по майчина линия, после от моите родители. И аз, като всеки човек съм имал различни интереси. След като бях приет като студент в Богословския факултет на СУ вече знаех, че Бог ме е повел по този път и няма нищо по-естествено от това да отдам живота си на служение към Бога.

От момента на Вашето ръкоположение, Вие сте назначен да служите в княжевския храм „Св. Пантелеймон“, защо точно в този храм и какво Ви свързва с него?

Както знаете по канон и според устава на Православната църква, свещеник се ръкополага и назначава за нуждите на даден храм. Преди двадесет години започнах работа в Московското подворие в София, където помагах в олтара и в църковната канаския. После подадох документи за ръкоположение, но поради някакви причини не ме ръкополагаха цели десет години. Това ме научи да бъда търпелив и твърд във вярата, да не правя компромиси с нищо, което противоречи на християнския ми мироглед и т. н. и да не се отказвам лесно, когато става въпрос за вярата и Църквата. През тези години видях и научих много от духовниците, които са служили или служат в него, и това ми помага много в сегашното ми служение. Така през 2013 г. за нуждите на Московското подворие бях назначен в храм „Св. вмчк. Пантелеймон“, който е втори храм към Подворието.

Трябва ли свещеникът да „припознае“ мястото /храма/, в който служи, за да бъде ревностен Христов служител?

Ревностният духовник отдава целия си живот на Бога. Ако не припознае храма, в който е назначен за свое служение, той просто е един наемник, изгубил както пътя на своето спасение, така и спасението на своите пасоми. “По плодовете им ще ги познаете” – казва Св. Евангелие (Мат. 7:20). Какъвто е храмът, такива са и неговите вярващи, с техния духовник.

Знаем, че храмът „Св. Пантелеймон“ понастоящем е под диоцеза на Руската православна църква. Какво означава той за българите?

Храм “Св. Пантелеймон“ има трудна история. През 1923 г. той е основан от руски белоимигранти в сградата на библиотеката на Руските военно-инвалиди, пострадали от гражданската война от 1917 г. През 1945 г. целият комплекс е национализиран и сградата на храма става държавна и общинска

собственост. През 1953 г. Руската патриаршия, в знак на братска любов предава на Българската патриаршия всички свои храмове, включително и нашия, но никога реално не е връщан като собственост на Българската църква. През 1977 г. е върнат в духовно отношение отново към Московското подворие, където остава и до ден днешен там, където е неговото място. Ние се надяваме в скоро време храмът с прилежащата му сграда да бъде отново собственост на Църквата. Надяваме се това да се случи до 2023 г., когато ще честваме неговата стогодишнина.

Вярващите хора, които живеят в района, и до днес наричат храма – Руската църква, защото такава е неговата история и служение. Ние не делим хората на етнос, пол и служение. Всеки търсещ Бога е добре дошъл при нас. Така че той означава много за всички ни, които сме го приели като свое духовно място. Това е една малка духовна перла в София, един от малкото останали оазиси на вярата във все по-забързаното ни ежедневие.

През изминалата година храмът премина през големи изпитания. Бихте ли разказали за тях и за решаването на възникналите проблеми?

Слава Богу всичко завърши благополучно. Да, Столична община бяха направили проект за благоустрояването на района с околовръстната дъга, без да вземат под внимание храма, който влизаше в новия проект. Според него трябваше да се събори олтарът и през него да премине път. Този план беше преразгледан и грешката бе поправена след активната намеса на хората – миряните на храма, живеещите в района, Софийска св. митрополия, Московското подворие и българската общественост.

Вижда се, че храмът е изцяло обновен, как го постигнахте, с какви средства?

Слава Богу за всичко! Храмът е малък, но ние нямаме нужните средства за поддържане на сградата. Всичко, което сме направили, е постигнато с дарения. Храмовото настоятелство решава какво е приоритетно да бъде извършено и търси начини да го осъществи. Разчитаме изцяло на дарители, които сами решават за какво да дарят средства. Когато дойдох в храма през 2013 г. дюшемето беше изгнило, прозорците зееха, столовете бяха стари, мебелите бяха изтърбушени и т. н. С подкрепата на тогавашния предстоятел на Руското подворие архимандрит Филип (Василцев) бе извършено последното обновяване на храма и на неговата украса: за олтара бе закупена нова църковна утвар, целият храм бе пребоядисан и бяха поставени нови мебели, обновена бе певницата, а подовата настилка бе подменена с нова. През миналата година, с благословението на архимандрит Васиан, настоящ

предстоятел на Руското подворие, отвън бе поставен дренаж и топлоизолация на храма. Оформено бе околохрамовото пространство с плочници и цветна алея, поставена бе символична ограда, която да разделя църквата и социалния дом. Хората, които са идвали преди 2013 г., сами разказват за направени промени, а аз благодаря на всички, защото го направихме заедно.

Какво предвиждате занапред като благоустройство на храма и развитие на енорията?

Много направихме, но и много има и да се прави. Сега набираме средства за изписване на храма, другото… каквото Бог отреди.

Предвиждате ли организиране на дарителска акция, или друг начин за подпомагане на храма?

Да. Както казах сега набираме средства за стенописи. Всеки, който желае, може да направи дарение в банковата сметка на храма, която може да намери в сайта: svetipanteleimon.bg

Често за този храм и за иконите в него се говори за „намолени“ светини, какво означава това?

Това са иконите, на които са се молели първите ни енориаши, белогвардейците, и на които се молим и ние днес. Това са семейни, фамилни икони, които са носени по време на сражения, кръщелни икони, които съпътствали войниците при техните странствания. Подарени са на новосъздадения храм като най-ценното и скъпо нещо, което са имали. Тихвинската икона на Божията Майка, иконата на св. Пантелеймон са едни от най-почитаните икони в храма.

Иконите на св. пророк Илия и на св. благоверен княз Александър Невски се предполага, че са дарени от Елена Пешкова, диригент на хора, кръстница на последната Руска Императрица Александра Фьодоровна. Имало е и много ценни старинни икони, които са откраднати след взлом в храма в края на 90-те години на миналия век.

Какъв е богослужебният цикъл понастоящем в храма?

Засега се отслужва редовно неделна Литургия и Акатист на св. Пантелеймон. Това става всяка сряда от 17:00 ч., без дните на Великия пост. Богослужения има на големи Богородични и Господски празници. Предстои да подновим и

една стара духовна практика от времето на св. Серафим Соболев, молебен към Тихвинската св. Богородица, който ще се отслужва всеки петък. Предвиждаме това да стане след Великденските празници.

Вие сте превели литургията на жестомимичен език, какво Ви подтикна да го направите и каква е съдбата ѝ до този момент?

Единствено вярата. И правото на всеки да се моли на Бога, дори и със жестове. Това стана преди единадесет години, може би ще дойде и нейното време да я публикуваме… когато узреем духовно.

Какво бихте казали на хората, които се лутат и все още търсят „живата вода“ за душата си?

Бог винаги намира път към душите на хората, който търси Бога винаги намира своя духовен пристан в лоното на Православната църква.

Благодаря за интервюто.

+++

Протойерей Димитър Тухчиев е роден през 1976 г. в гр. Сопот. Основно и средно образование придобива в родния си град. След отбиване на военна служба през 1996 г., следва в Богословския факултет на Софийския университет. Успешно се дипломира през 2001 г. със степен „Магистър“. От същата година работи в Московското подворие на различни длъжности. Семеен е, с едно дете. През 2009 – 2010 г. завършва курс за жестомимичен преводач към СГБ. През 2010 г. превежда литургията на жестомимичен език и подготвя нейното издаване. През 2013 г. е ръкоположен за дякон и свещеник от Знеполски еп. Йоан (сега Варненски митрополит) за нуждите на Московското подворие в храм „Св. Пантелеймон“. С благословението на Софийския митрополит и Български патриарх Неофит на 22.01. 2021 г. е отличен с офикия “протойерей” от Белоградчишки еп. Поликарп, викарий на Софийския митрополит.

— Интервюто взе: Весела Игнатова / bg-patriarshia.bg